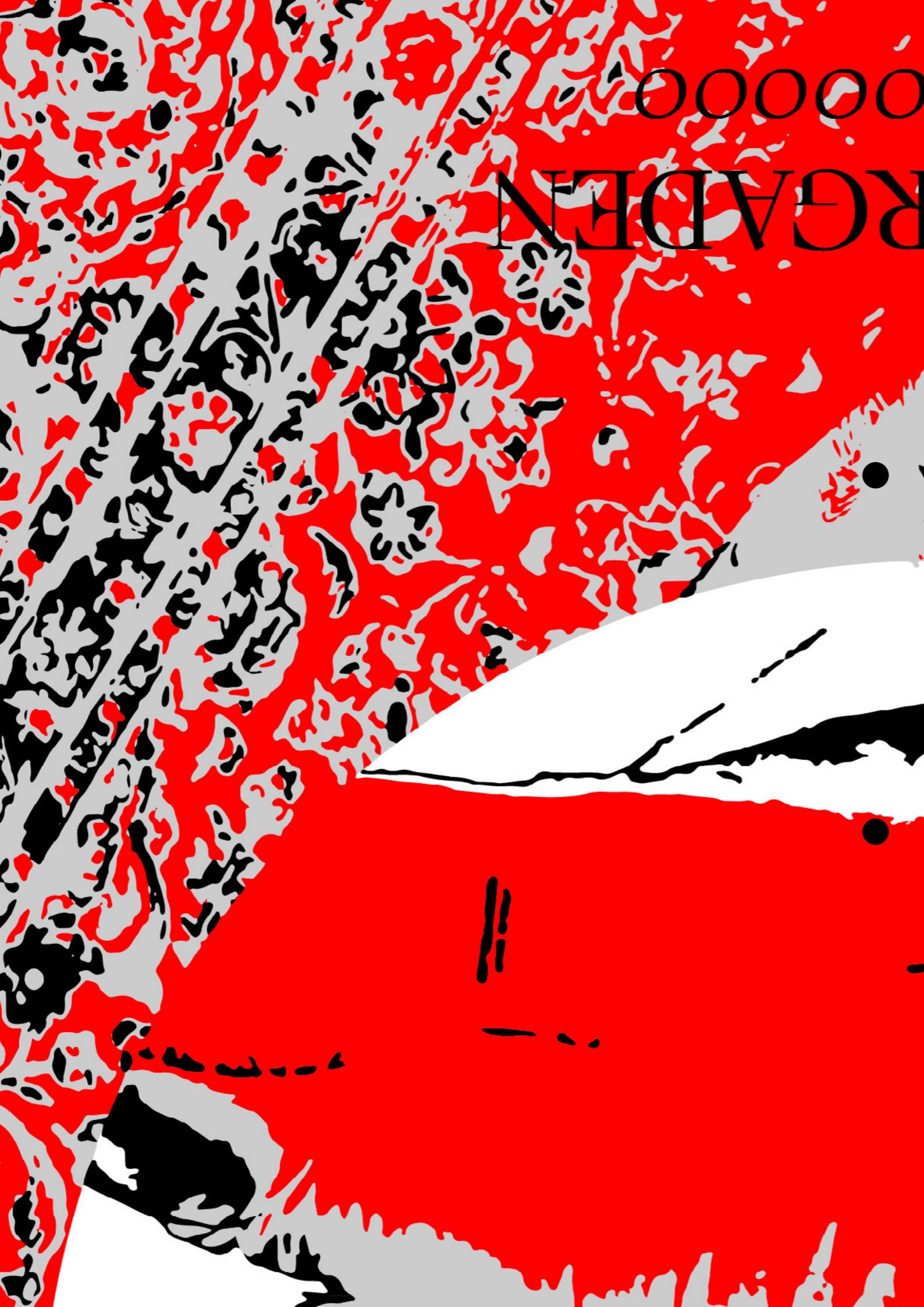

Psy Friemuth Psy at All

INTRO

ISBN: 978-87-990772-9-8
EAN: 9788799077298

Dina El Kaisy Friemuth
No History at All
Udstillingsperiode: 05.11.2021 – 31.12.2021

O—OVERGADEN
Overgaden nedan vandet 17, 1414 København K
overgaden.org

No History at All

FORORD

Det er en stor glæde at kunne introducere denne første publikation om den fremadstormende unge kunstner Dina El Kaisy Friemuth, der udkommer i forbindelse med kunstnerens første soloudstilling *No History at All* på O—Overgaden. Udstillingen, der præsenterer en serie nye værker i form af et stort citat-dekoreret gulvtæppe, videoværket *House of KA*, en række plakater og tegneserier og et seks meter langt facadebanner med teksten "Some Ideas Have to Die", retter et kritisk blik mod historieskrivningens magtstrukturer og diskuterer blandt andet det glohede spørgsmål om repatriering; altså hvorvidt og hvordan vestlige museumsinstitutioner bør tilbageføre arkæologiske og etnografiske kunst- og kulturenstande til deres oprindelige lande.

Udstillingen låner sin titel fra et kapitel i kulturforsker Ariella Aïsha Azoulay bog *Potential History: Unlearning Imperialism*, hvor hun skriver, at historieskrivning er et værktøj til at fremmedgøre vores fortid, så den ikke bliver set som en del af nutiden. At historieskrivning er et magtinstrument og i sin form prædefineret til at ekskludere. Den sandhed er lidt hørt for mange og derfor svær at tale om. Men det insisterer Dina El Kaisy Friemuth på! I deres arbejde italesætter de historiens dybt skævvedne magtforhold, peger på de indlejrede racistiske strukturer, vi som europæere og danskere helst ikke vil anerkende findes i vores kultur – eller vores historieskrivning – og gør os klogere på den nødvendighed, det er at forstå, at vi alle – også vi på Overgaden – som en hvid, dansk kunstinstitution – har et arbejde at gøre med at dekolonalisere og mangfoldiggøre vores institutionelle rum.

Det langvarige samarbejde, som ligger til grund for Dina El Kaisy Friemuths udstilling og denne publikation, er muliggjort af O—Overgadens INTRO-program, som er generøst støttet af Aage og Johanne Louis-Hansen Fond. INTRO er et helt særligt og ressourcestært etårigt udviklingsforløb, der har til sigte at støtte nyuddannede, unge billedkunstnere med

tilknytning til Danmark. Programmet, som fra gang til gang skræddersys til det enkelte kunstnerskab, indeholder både støtte til rejse og produktion samt til kunstfaglig, strategisk og teknisk rådgivning fra førende danske og internationale stemmer på kunstfeltet. Samarbejdet kulminerer i en stor soloudstilling på O—Overgaden samt en udgivelse i denne publikationsrække.

I over 35 år har O—Overgaden som institution haft fokus på at løfte morgendagens kunstnere frem i det danske kunstliv. Aage og Johanne Louis-Hansen Fondens støtte til at videreudvikle dette arbejde er helt unik – og vi skylder dem en stor og hjertelig tak for deres engagement. En varm tak til María Inés Plaza Lazo og María Berrios for deres tankevækkende tekster om og samtaler med kunstneren, og til Ariella Aïsha Azoulay, hvis vigtige bog *Potential History: Unlearning Imperialism* har været en instrumental inspiration for Dina, og som vi er glade for at kunne inkludere et særligt uddrag af i denne publikation. En særlig tak også til The Union – Danmarks fagforening for racialiserede kunstnere og kulturarbejdere – for at have kurateret en arrangementsrække i anknytning til Dinas udstilling, der bl.a. adresserer spørgsmål om kolonialisme og sorthed i dansk kunst. Der skal også rettes en stor tak til O—Overgadens dedikerede kerneteam, som har arbejdet tæt sammen med Dina gennem hele forløbet: kurator Ida Schyum, presse- og kommunikationsansvarlig Line Brædder, vores tekniske troldmester Toke Martins, redaktør og oversætter Nanna Friis og blaekspruttepraktikant Rikke Bank. En særlig tak til María Berrios og Christina Wilson for deres skarpe og omsorgsfulde mentoring, og til Anne Riber for at have været en instrumental del af INTRO-samarbejdets opstart. Frem for alt vil O—Overgaden gerne rette en rungende tak til Dina for et utrolig lærerigt og inspirerende samarbejde – for deres utrættelige arbejde med at organisere stemmer og samarbejdspartnere og for at være den lysende stemme, der peger os i retningen af en ny, antiracistisk historieskrivning.

Aukje Lepoutre Ravn,
konstitueret leder, O—Overgaden

AT BÆRE SOLEN I SJÆLEN ELLER EN MILLION SMA HÆNDER DER RØRER JORDEN

Maria Berrios

Se kvinderne der tager deres sted tilbage, der ærer bedstemødrene ved at besøge deres stjålne objekter, fragmenter af verden, der blev revet fra dem med vold. Kvinderne strejfer omkring i deres forfædres artefakters kærlighed, sørger for at tingene ikke er ladt alene tilbage, de viser deres respekt ved stolt at lade deres hørøde tøj blive kontraster til kapellignende konservatorers hvide handske og rober. De kommer med varmen fra røde tracksuits og blodrøde latexbukser, og deres hår er flettet som faraoernes døtres. Moderens smaragdgłans, hendes omsorg og tapperheden i hendes slangeskindsvest leder dem på vej.

Sammen går de op ad trapperne til Vestens tempel, de udfordrer århundreders fortællinger om, at deres ting blevet taget fra dem, fordi de ikke var i stand til at passe på dem. At de ville have det bedre i de kolde krypter på museet, en institution der i sagens natur blev skabt for at kunne opbevare enorme udplyndringer. Kvinderne anerkender mødrerne, stiller sig foran en stenmoder, der beskytter sit barn, svøber det i omfavnelse. Og selvom disse bygningers beskidte vægge er blevet vasket rene og malet hvide for at kunne rumme udsletelsen af alle de stjålne historier, ved kvinderne, at kraften i deres bedstemødres sol ikke kan låses inde.

Disse historiers kraft findes i kvindernes sjæle, de bærer den med sig. De rører ved verden med den. Hvide fædre troede, at objekterne de anbragte i glaskister var døde, og de erklærede objekterne fortidige, så de selv kunne få oprejsning, blive nye mænd. Og de byggede store mausoleer for deres store, nye ideer. Men kvinderne vidste bedre, de mærkede deres bedstemødre hjemmøge de prægtige, hvide sale, animere dem, de brændte sig ind i kvindernes hjerter, hver gang deres historier blev genfortalt.

Nu bliver de æret og genrejst af mellemartslige amuleetter, kakerlakker, sorte katte. Af slangen Ka. De lever og bor allesammen i forskellige hverdagsritualer af selvomsorg, af krigsførelse, den slags ritualer, der finder sted i ethvert rum, i køkkener, på pladser, på gadehjørnet, siddende på tæpper. En kvindernes fejring, glæden ved at dele deres historier med hinanden. Rygterne om deres ord kan sive ind i alle språkker. En nødvendig og hverdagslig overlevelses- og søsterskabsceremoni. En genrejsning af den heksekunst, der kan skabe den nødvendige udsletelse af museumsimpulsen. Opfundet og reproduceret af de hvide fædre og deres såkaldte berettigelse til at vide, at tale om, at eje, at penetrere, at besidde og til at være nysgerrig på alting; deres vedvarende begær efter at uddanne og endda stritte imod med alle deres radikale ord, mens de desperat klamrer sig til deres skleroserede, senile magt. Samtidig føler kvinderne, kvinderne elsker, og vi DANSER.

Billeder: Anders Sune Berg, Dina El Kaisy Friemuth, Diara Sow, FYEW W, Xuan Nguwyn, Seb Holl-Trieu.

Trykt i 200 eksemplarer

Oversættelse: Nanna Friis

Korrektur: Ida Schyum, Nanna Friis

Redaktør: Nanna Friis

Tekst: María Berrios, Maria Ines Plaza Lazo,

Dina El Kaisy Friemuth, Aukje Lepoutre Ravn,

Ariella Aisha Azoulay

MUSEET HAR INGEN SJÆL

En samtale mellem Maria Ines Plaza Lazo og Dina El Kaisy Friemuth

(Maria Ines Plaza Lazo)
Dina, hvad er essensen i *House of KA*?

(Dina El Kaisy Friemuth)

I antik egyptisk tro manifesterer sjælen sig på mange forskellige måder. Khet, Sah, Ren, Ba, Ka, Ib, Shut, det er bare nogle af dens navne. Guden Atum skabte verden med magi, sjælens kilde, der altså bor som en evig kraft i ethvert væsen. Men ikke kun væsner; skulpturer kan også indeholde de afbildedes sjæle, og på den måde blive en slags evighedsportaler for de sjæle, der findes på jorden. Nu om dage mangler mange antikke skulpturer deres næser. Næserne blev knækket af for at befri sjælen fra det objekt, der bar den. Alt det her har jeg lært af min mor. Hun er en del af essensen i *House of KA*: en essens som er

ibøende i alle de mennesker, der har været undertrykt af kulturelle hegemonier. Men hvis du spørger mig om museet har en sjæl, vil jeg bestemt sige nej.

(MIPL)

Det horroragtige lydspor, der danner ramme om din mor og Ebows møde med de egyptiske skulpturer på Neues Museum i Berlin, antyder en direkte forbindelse mellem personernes kroppe og de udstillede artefakter. Hvilke storstædede historiefortællinger er du villig til at ødelægge her?

(DEKF)

Min bro Karim lavede soundtracket til videoen. Han fandt på stemningen, tilpassede den til nutidige museers atmosfære og komponerede alting, efter vi havde talt om, hvordan vi har det i den slags rum. Det får mig på en måde til at føle, som om jeg er med i en Indiana Jones-film, at jeg er her for at performe en slags tilbagelevering af noget til dets oprindelsessted: dets kontekst, dets folk. Det var en central del af det europæiske koloniseringsprojekt at skabe historien om Europas kulturelle overherredømme i forhold til andre kulturer. På samme måde som den store fortælling om den hvide race. I det her eventyr (og fantasien lever absolut stadig i dag) er araberne barbarer, der ikke værdsætter deres egen arv, ikke er i stand til selv at restaurere eller til at bygge museer efter europæisk forbillede. Udslettelseren af Palmyra i Syrien er et eksempel, Vesten godt kan lide at bruge på, hvor farligt det ville være at returnere kulturskatte – et eksempel som også passer perfekt til billedet af den uciviliserede verden, 'de andre' har skabt.

(MIPL)

House of KA refererer til din mor som en, der viderefører denne arv. Hun var selv turistguide i Egypten, guide i egyptisk historie. Hvordan har hendes arbejde påvirket din opfattelse af nationale narrativer, antik mytologi og skabelsen af personlige minder?

(DEKF)

Egypten var faktisk et af de første lande, hvor en megalitisme satte ind, og hele økonomien ændrede sig fra landbrugsøkonomi til meget turismebaseret, mens

Cairos indbyggertal voksede fra 2,5 millioner til 20 millioner mellem 1950 og 2020. Det er også begyndelsen på historien om, hvordan min mor mødte min far. Maha studerede filosofi på universitetet i Cairo, som under Gamal Abdel Nasser blev gjort bredere tilgængeligt, og virkelig bidrog til at skubbe en middelklasse fremad.

Hvad angik jobmuligheder var det imidlertid kun i turismeindustrien, man kunne bruge en humanistisk, kulturel universitetsgrad. Så lidt ligesom egyptiske artefakter blev interessante for Vesten, blev min mor taget med til Tyskland af en turist. Den historie lyder selvfolgetlig ikke særlig romantisk, og der er selvfolgetlig masser af kærlighed og omsorg, jeg ignorerer her, det er bare for at lave et eksempel.

Da jeg læste Houria Bouteldja, der siger: "Jeg er her, fordi hvide mennesker var i mit land, fordi de stadig er der" følte jeg virkelig, at det resonerede med min mors historie.

(MIPL)

Jeg elsker, hvordan tegneserier findes som et genkommende element i din praksis. De er på den ene side en slags resume af, hvad andre af værkerne i rummet kan aktivere, og på den anden side et virkelig godt værktøj til mediering, en humoristisk måde at forholde sig til diskurs på. Hvad er kondenseret i tegneserien *Some Ideas Have to Die*, og hvordan udfolder historien sig?

(DEKF)

Det er i virkeligheden alt sammen den samme historie, bare fortalt på forskellige måder. Det jeg godt kan lide ved tegneserielementet er, at jeg kan lade skulpturerne tale, gøre det på en legende måde, og at det bliver en slags collage. Det er dejligt, at du spørger, hvordan historien fortsætter, for det er jeg også selv nysgerrig efter at se. Tegneserien har været et godt redskab for mig til at få adgang til materialet, betragte det fra forskellige vinkler, lidt ligesom hvis flere forskellige mennesker fortalte historien. I videoværket er det snarere fortællingen om den hvide institution, der sammenstilles med Mahas historiefortælling. Tegneserierne er mine noter.

(MIPL)

Udstillingen sørger, via sit netværk og fællesskab, for at samtalerne er og forbliver relevante. En kollektiv research med ønsket om at gavne fælleskabet: den nødvendige, lokale viden er indlejret i kroppe. Hvad afdækker du, der hidtil har været usynligt?

(DEKF)

Lokale historier fortalt af lokale kroppe er en smuk måde at formulere det på. Jeg håber virkelig, det er det, det er. Men jeg tror også på, at udstillingsrum har potentialer, og at vi kan anvende dem på mange måder. Både som refleksionsrum og til at socialisere. Sara Ahmeds tekst "Phenomenology of Whiteness" har haft stor indflydelse på mig: måden hun taler om museets fysiske hvide vægge, og hvordan det føles at træde ind i det rum som en ikke-hvid krop. Det er i virkeligheden derfor, jeg gerne ville ændre opmærksomheden fra de hvide vægge og glasmontrer, og pege den i retning af et farvestrålende tæppe som udstillingssted.

(MIPL)

Du har modarbejdet misrepræsentationen af BIPOC og queerpersoner i mainstreammedier og -diskurser i nogle år efterhånden. Hvordan startede det, hvordan går det?

(DEKF)

Det startede med Feministisk Kollektiv Uden Navn, et kollektiv vi grundlagde i København i 2016. Vi fik opmærksomhed fra mainstreammedier, og vores aktioner og værker endte i avisser snarere end på kunstinstitutioner. Derfor besluttede vi os for at undergrave denne mediekontekst og lave vores egen nyhedsudsendelse FCNNNews. Under overskriften *Gor det usynlige synligt* kuraterede vi kunstværker, historier og interviews med en række forskellige kunstnere og kulturarbejdere. Det var virkelig befridende at overtage mikrofonen. Siden da har vi arbejdet i mange forskellige konstellationer, senest sammen med Neda Sanai og Anita Beikpour som D.N.A. At arbejde kollektivt er en central del af min praksis, og det har haft stor indflydelse på den måde, jeg arbejder individuelt.

(MIPL)

Turen gennem museet refererer til de stigende krav fra tidligere koloniserede folk og nationer om at få returneret de artefakter, som Vesten har stjålet. Videoen spørger indirekte, hvorvidt disse artefakter skal anbringes på museer i deres oprindelseslande, når selve museet som institution er defineret af vestlig historieskrivning.

(DEKF)

Jeg tror, det er en af grundene til, hvorfor jeg taler om sjælen i relation til de her objekter og deres iboende historier. Jeg ønsker at diskutere fra et omsorgs- og følelsesperspektiv snarere end på baggrund af rationalitet og historie. Når man udelukkende afgør et objekts betydning på baggrund af dets materialitet og tidslighed, virker det logisk at transportere objekterne fra et museum til et andet. I virkeligheden er det ret ukreativt. Jeg synes ikke, det er fair at fortælle Egypten – eller hvilket som helst andet land, hvorfra objekter er blevet stjålet – hvordan man bedst fejrer og bevarer disse objekter. For mig at se er det en virkelig snæversynet kolonialistlogik, der siger: I får dem kun tilbage, hvis I anbringer dem på museer, og værdsætter dem på den måde vi gør.

(MIPL)

Hvorfor er dette tyveriaspekt så væsentligt, og hvorfor undgår du reel argumentation?

Ida Schyum, Aukje Lepoutre Ravn, Nanna Friis, Ariella Aïsha Azoulay, Nawal El Saadawi, Houria Bouteldja, LIIZ, Sara Ahmed. Grafisk design: fanfare Typografi: Glossy Magazine, Bold Decisions Printet hos: Raddraier, Amsterdam

(DEKF)

Jeg synes, det er vigtigt at kalde handlinger, hvad de er uden at lede efter en særlig retorik, der passer til narrativet. Disse objekter blev stjålet. At sige at det var en forkert handling – og at der derudover må finde en returnering og en undskyldning sted, som vil være en lang reparationsproces – er det mindste vi kan gøre i forhold til det omfang af kriminalitet, der ligger bag den primære, koloniale gestus.

(MIPL)

Hvordan forbinder du *No History At All* til de teoretiske pointer i Ariella Aïsha Azoulay i *Aganist Imperialism?*

(DEKF)

Jeg har haft den her tykke bog med mig i løbet af det seneste år, og den har inspireret og lært mig meget. Især elsker jeg alle kapiteltitlerne, fx "No History At All" eller "Well Documented Objects – Undocumented People". Jeg har tænkt over, hvordan jeg bedst kunne honorere de mennesker, der har givet mig gode råd, og nogle af dem har jeg så samlet i tæppeværket i udstillingen. Metodologien i tæppets motiv stemmer ret godt overens med tegneseriernes, det er en collage af statements, som jeg har indsamlet, mens jeg arbejdede på det her projekt, en slags arkiv. Ariella Aïsha pointerer, hvordan plyndrede objekter er blevet gjort til kunsthistorie, som om de kun tilhører en fortid og ikke tilhører de mennesker, der har skabt og omgivet dem. Hun sammenligner endda objekter med flygtninge, og påpeger, hvordan "they are missing their previous life and being missed by those who were left behind or deported elsewhere".

(MIPL)

Du har også været involveret i etableringen af The Union, en fagforening for racialiserede kunstnere og kulturarbejdere i Danmark, hvis arbejde blandt andet handler om at kalde forskellige former for racediskrimination ud – såvel som arbejdsforholdene i kunst- og kulturindustrierne.

(DEKF)

The Union er i virkeligheden et projekt, der startede som et netværk for en del år siden, da nogle af de første sager om racevold i kulturindustrierne kom frem i lyset i Danmark – eksempelvis forfatter og musiker Madame Nielsens blackface. Mange forskellige stemmer så pludselig sig selv kæmpe individuelle kampe med deres respektive arbejdspladser, og det er virkelig vanskeligt og udmatende at gøre den slags alene. Det begyndte med adskillige møder i Folkets Hus på Nørrebro i København, hvilket var en stor succes og virkelig en god anledning til at lave netværk og bygge broer mellem en række kollektiver, der allerede i mange år havde arbejdet med dekolonial kritik, eksempelvis Marronage og Adoptionspolitisk Forum. Allerede på et af de første møder blev ideen om at etablere en egentlig fagforening introduceret.

(MIPL)

Hvordan går det indtil videre med det arbejde, og hvordan fortsætter det herfra?

(DEKF)

Det egentlige bureauratriske arbejde med at stable en reel fagforening på benene er blevet gjort af en virkelig fantastisk gruppe kulturarbejdere, der er baseret i Danmark. For at gøre foreningen så funktionel og effektiv som muligt, fokuserer den på arbejde og praksisser i Danmark. Nu er strukturen defineret, og man kan melde sig ind og læse mere om foreningens arbejde på theunionbipoc.com.

(MIPL)

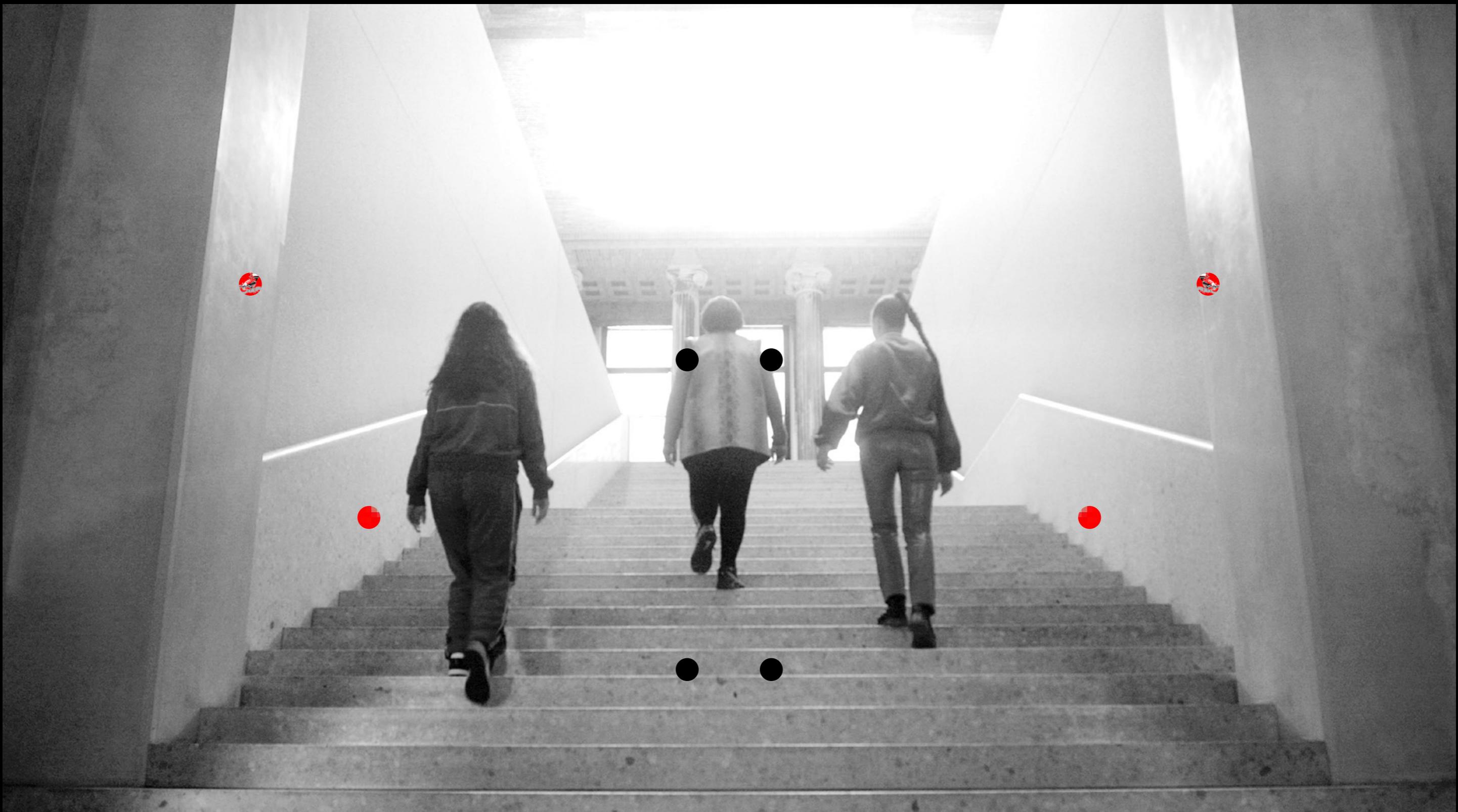
Jeg kan ikke lade være med at fordybe mig i gulvtæppet igen, og stille det her spørgsmål tilbage til dig: Hvad er det bedste råd, du nogensinde har fået?

(DEKF)

Maha siger altid, at jeg skal være mere tålmodig. Og at jeg skal lytte til min *Ib*, den del af min sjæl som er hjertet. Hvad med dig?

(MIPL)

"Hvis hundene gør, er det fordi, vi bevæger os fremad". Det er noget i den stil, Don Quixote siger til sin makker Sancho Panza, og jeg elsker det, fordi jeg som en idealistisk, men ekstatisk rytter i en vanvittig post-ridderlig verden (aka moderniteten) også holder fast i et etisk ideal om, at individer kan have ret, selvom samfundet tager fejl. I forhold til den stigende klassebevidsthed, vi er nødt til at holde fast i, lader netop den sætning til at forbinde sig til ideen om at vriste historien løs fra en kanon og kritisk gennemgå den koloniale, imperialistiske – og derfor rådne – konstruktion, museet er. Jeg synes udstillingens tæppe er et passende sted at tænke over Don Quixote – og på min far som med sin universelle tænkning også gav mig en personlig oplevelse, og samtidig ansprøede mig til at læse Cervantes som min egen historiefortælling.

SOUL

A large, bold, black, sans-serif font word "SOUL". The letter "O" contains a small black silhouette of a fly. The entire word is set against a solid gray rectangular background.

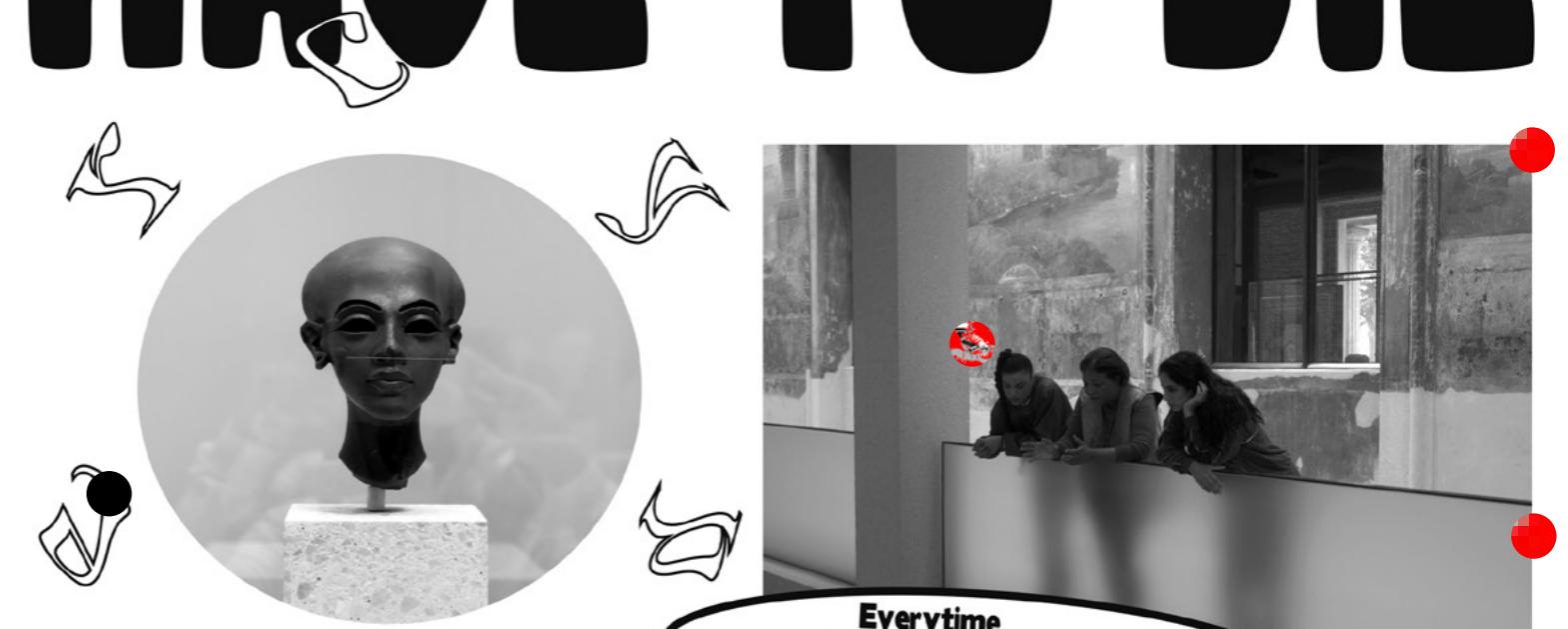
SOME IDEAS HAVE TO DIE

I was buried with my people in peace for thousands of years...

United since my creation

HAVE TO DIE

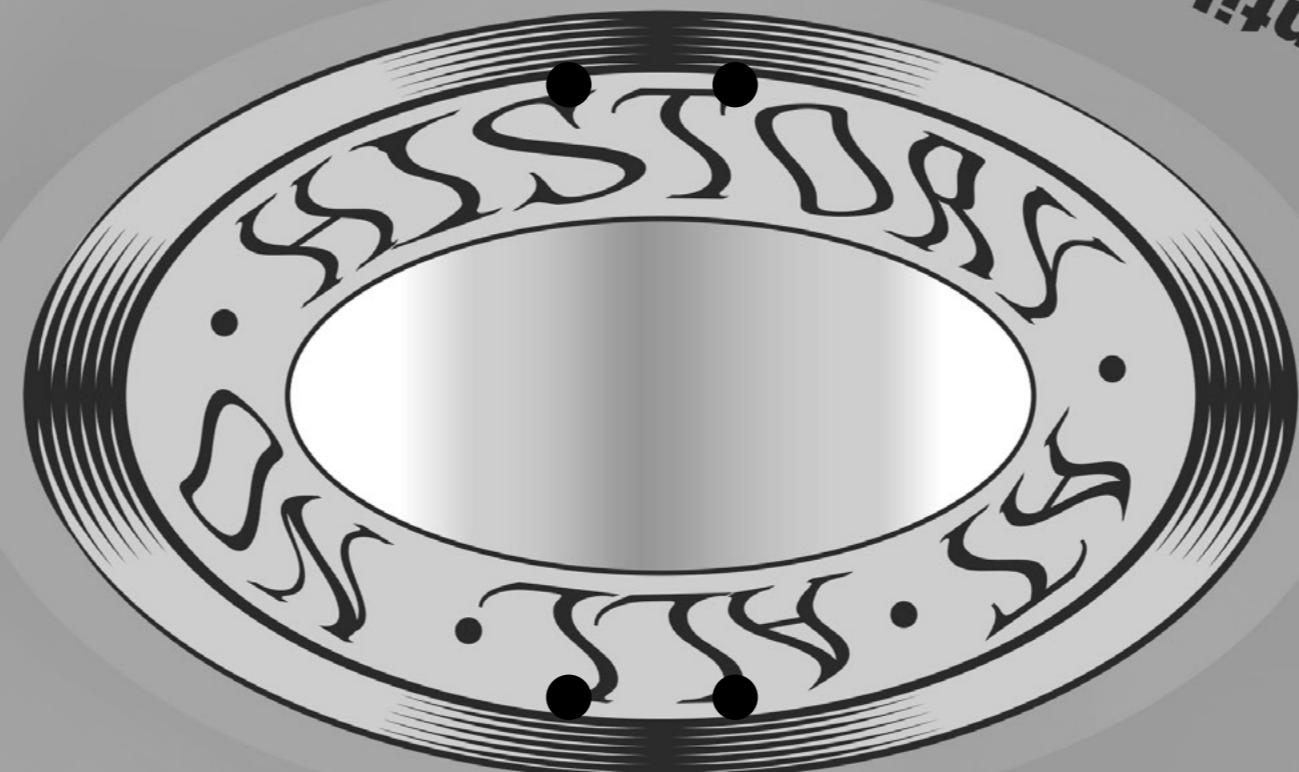
Nefertiti is one of the most famous Egyptian icons of the 13th dynasty bc. She was stolen by German archeologists in 1912 and kidnapped to Berlin, Germany.

Nefertiti wants to return home but the museum rather wants to continue to perpetuate a colonialist paradigm and refuse to return artifacts that were stolen or acquired in an illegal or illegitimate fashion: during periods of occupation, colonialism, and war.

TO BE CONTINUED...

ample

SAH ENGINEERING

A black and white photograph of a person's face, partially visible on the left, looking towards the right. The background is a light gray gradient. Overlaid on the image is a large, diagonal text block containing a question about ghosting advice.

ghosting

SAH SILENCING

it's called

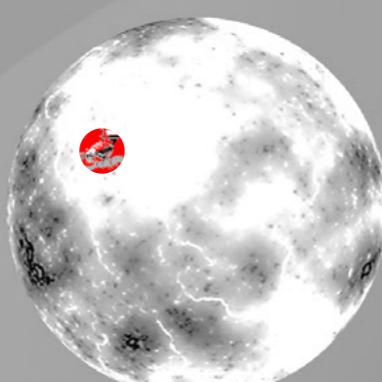
**THEY GO ROUND AND
ROUND AND ROUND**

A black and white photograph of a fly's head and wings on the left, and a large, tilted text graphic on the right.

I am here because I
were here in my country
because they are still
-Houria Bouteldja

Xin is soft, but my
heart is cruel,
and my bite is deadly
— Nawal El Saadawi

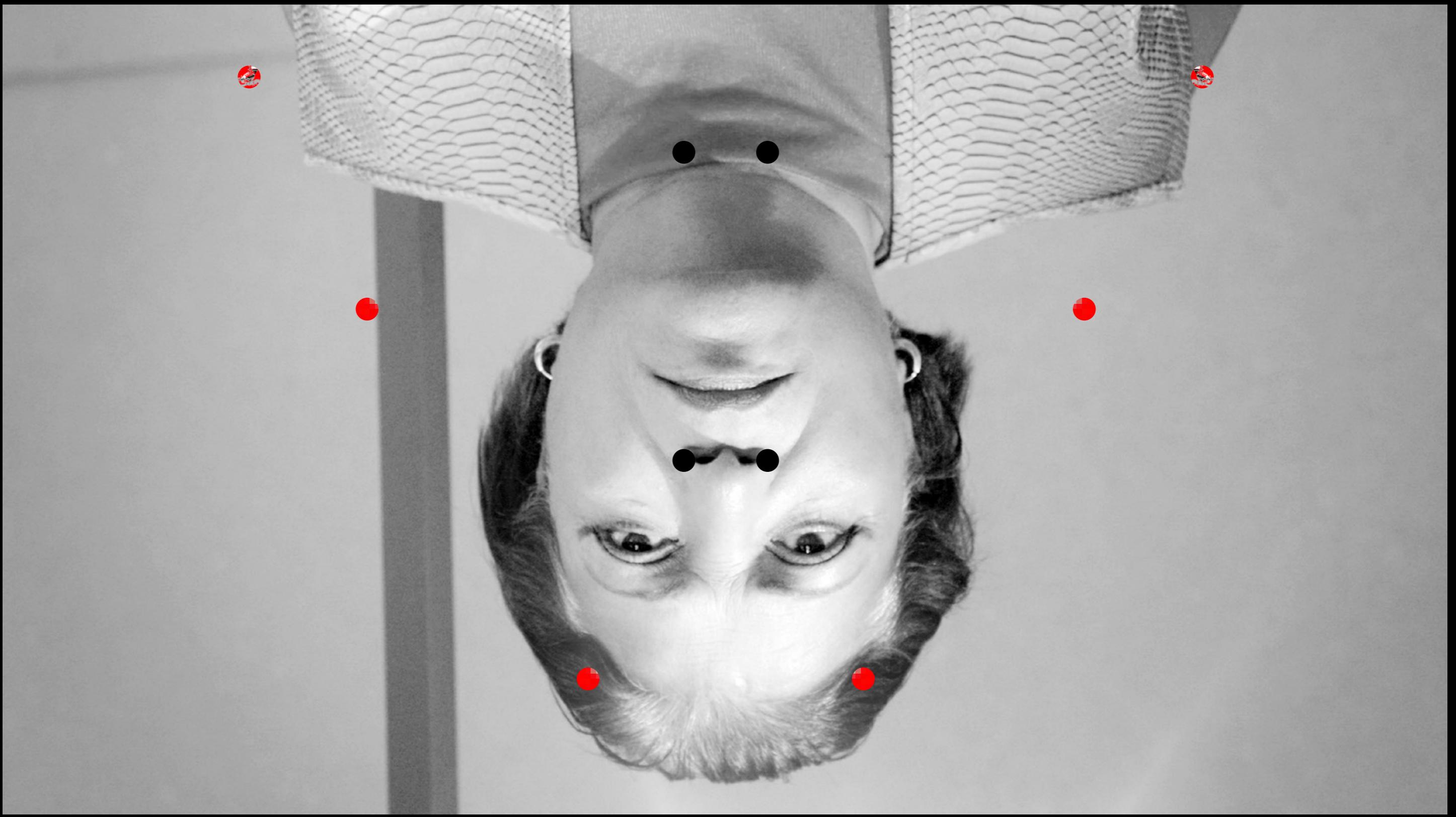

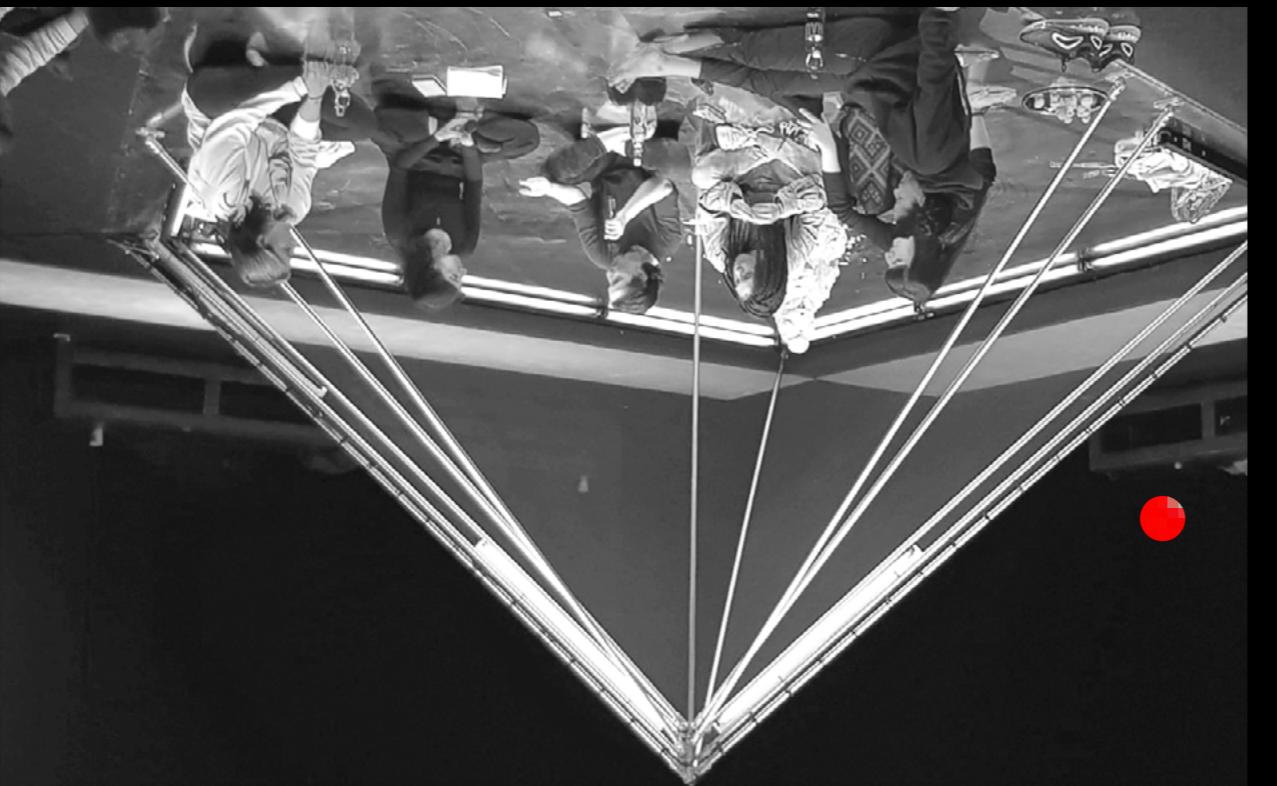
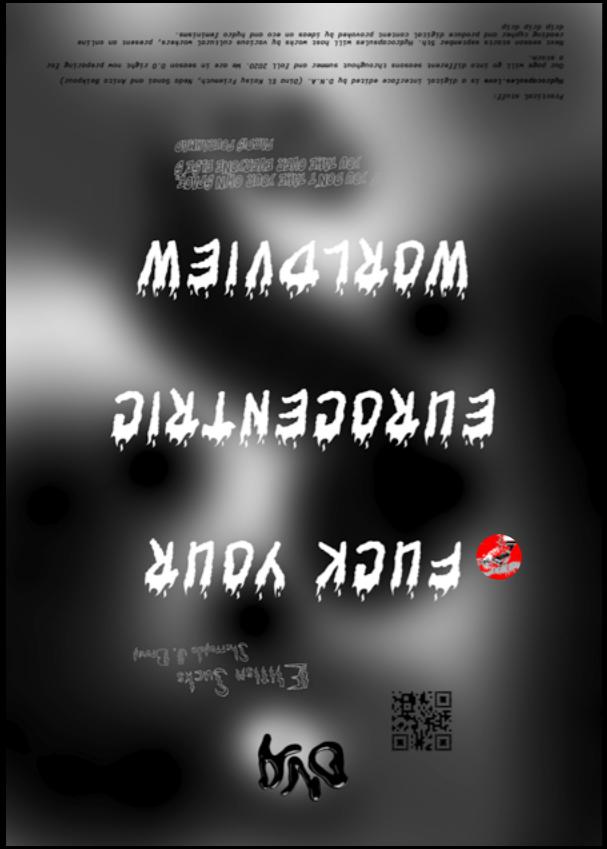
KA - like the snake from jungle book

ALL HISTORY IS NOT HISTORY

Ariella Aisha Azoulay

This text is an excerpt from Ariella Azoulay's book *Poential History: Unlearning Imperialism*

Willem de Rooij, Elif Saydam,
Ahmet Öğüt, Rhea Dall, Ida Schyum,
Aukje Lepoutre Ravn,
Yatri Niehaus, Anita Beikpour,
Neda Sanai, Ebru Düzgün,
Berlin Programme for Artists,
Simon Denny, Sarah Friend, Mooni Perry,
AFSAR, Yalda Afsah,
Dina El Kaisy Friemuth would like to thank:
Seb Holl-Trieu, María Irées Plaza Lazo,
María Berrios, Diara Sow, Amoako,
Maha El Kaisy Friemuth, Karim Friemuth,

The Simegling out of the 1976 Land Day strike of Palestinians citizens of the state of Israel market of land reclamation examples the world's only forms by Palestinians since 1948—militant clandestine cultivation of lands, legal measures taken from them, reclamining strikes, and more. By reclaiming violent response to these claims—smash them as terrorist attacks on the state's sovereignty, dehqigrating them, using military force, defeating their struggle of imperial sovereignty to end that of the violence that they sought to end time lines, these discrete moments are connected by the discipline of history that is sovereignity of a worldly human condition a representation of perpetrators nor that of victims; rather than that of reparations that do nothing to repair the violence of imperialism, a recovery of a worldly human condition a representation of violence and to reverse its consequences of punctual abuses, substantial representations of violence, in itself be a mode of reparations. Given that of no history at all. History is not just a discipline or a profession, nor is it merely a discipline of narration. As a form and body of knowledge above all as a technology of rule, history is imperial invention that was central to the imperial taxonomies of the world into which people and words to the imperial appetite that accounts for the massive violence used in the nineteenth century as an academic discipline before it was institutionalized in the mid-twentieth century. History provides the tools to make the people into the instruments of the massive violence that was central to the imperialist desire.

general strike called as the first confrontation, protests, marches, what was general. re-used to do continue to do multiply. Their picture and erigency, understood destroy. repair history, wordedly assumed have addressed. institutions grosses, neither process, they either, could stop the parations do not , worriedly do not , consequences academic genre, a strike, even as discpline. situation and historical, expose to gaze private.

Once things, places, events, actions, animals, and plants are named and classified, they necessarily start to have their own history, and their study is legitimized by another, separate field of history—the history of history—in a way that confirms the existence of these subgenres histories from which the constitutive violence is now absent. Nothing can escape the jaws of history.

We, the imperial subjects, are compelled to believe not only that everything has a history, but also that we are capable of making history, and we are made to act accordingly. We are trained to appreciate our actions in the present, as if by following certain prescriptions we could mold the future. As if according to their outcomes, as if by following certain historical withdrawal from the archive, W. E. B. Du Bois brilliant as a general strike that decided the Civil War and biography to its end. Du Bois shifts the meaning of such a large-scale event from single archival documents—the Lincoln's proclamation was not decisive in the abolition of slavery, yet continues to be overvalued by many historians, traditions, and celebrations alike seen everywhere from school textbooks to Hollywood films, which present Lincoln as the decisive hero in the struggle to end slavery. The consolidation of emanicipation as a milestone minimizes the significance of other processes through which slavery could have been materially undone, instead of substantial reparations for slaves the heart of a general project of world repair, publicly recognizing the centuries of abominable crimes they suffered, and assisting their former masters in unlearning a technology. Thus, with the help of history as the Confederacy. From the Union after it devastated the South, the Emancipation Proclamation that abolished slavery in only a few states, and as part of a bargain to maintain white supremacy and control over state apparatuses and wealth, was made a milestone in imperial time that consists of numerous other imperials crimes that have been naturalized.

THE MUSEUM HAS NO SOUL

(Maria Lines Plaza Lazo) Dina, what's the soul of House of KA?

My brother Karim made the soundtrack. He came up with the mood, fitting it to the current state of musicums, and composed everything after we talked about how we feel in those rooms. It kind of makes me feel like I am in an Medina Jones movie and that I'm here to perform their return to their place of origin; their context, their people. It was a big part of the European Colonial Project to tell a story about their cultural supremacy over other cultures—similar to the grander storytelling of the White race. In this fairy tale (still alive and well today) the Arabs are unable to do their own repairs or to build museums that look like European houses. The destruction of Palmyra is a story the West likes to use as an example of how dangerous it would be to give back the objects and which perfectly fits the image of the “uncivilized” that Egypt refers to your mother as a carrier of this heritage. She was also a tourist guide for House of KA refers to your mother as a carrier of Egyptian history herself. How did her job influence your perception of national narratives, of ancient Egyptology, and the making of personal memories?

(DEKF)

(MIP)

(DEKF)

(DEKF)

A conversation between María Lanes Plaza Lazo & Diana El Kaisy Fritemuth

Text: Maria Berrios, Maria Ines Plaza Lazo,
Dina El Kaisy Friemuth, Aukje Lepoutre Ravn,
Ariella Aisha Azoulay

卷之三

Copy editing: Susannah Worth

11431-11432, 11433

Printed in edition of 200 copies

Workout Services.

HOLDIN' THE SIDE IN SOUL, A MILLI, SMALL HAND THAT TOUCHES EART

Maria Berrios

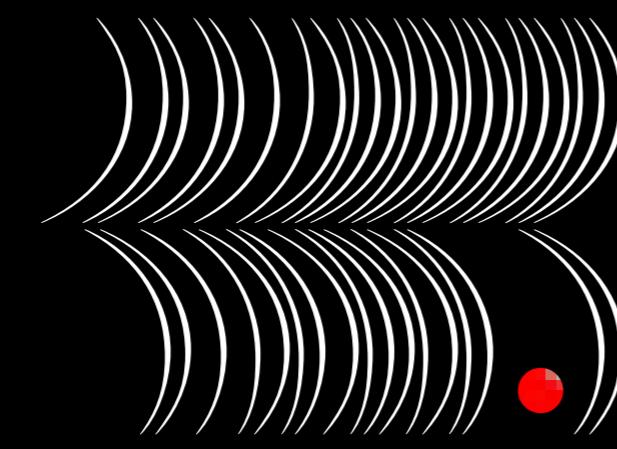
The long-term collaboration preceding Dina El Kaisy Fricemuth's exhibition and this publication was made possible through O-Overgaden's INTRO program, generously supported by Age og Jøhanne Louis-Hansens Foundation, one-year development program aimed at supporting young, newly graduated artists with a connection to the Danish art scene. The program is tailored to the artistic practice in question and includes funding for travel and production as well as professional, strategic, and technical supervision from acclaimed Danish and international voices within the field of visual arts. The collaboration culminates in a large solo show at O-Overgaden, accompanied by a publication in this series.

For more than 35 years, O-Overgaden's core focus has been to help tomorrow's artists ahead in the Danish art scene. Age og Jøhanne Louis-Hansens Foundation's support to further develop this work is completely unique, and we owe them a big and heartfelt thank you for their commitment. A warm thank you is due to Mara Læs Plaza and Mara Berrios for their thoughtful texts about, and convocations with, the artist, and to Aïtella Aïsha Azoulay, whose important book *Potential History*: Unlearning Imperialism has been an instrument for inspiration for Dina, and from which we are happy to be able to include an excerpt in this publication.

Special thanks also to The Union—Denmark's union for racialized artists and cultural workers—for harbing curated a series of events in connection with our technical wizard Tokke Martins, editor and Head of Press and Communications Line Schøyum, O-Overgaden: Curator Ida Schøyum, and our helpful all-round intern Thank you also to the core team at O-Overgaden.

Dina's exhibition borrows its title from a chapter in writer Aïtella Aïsha Azoulay's book *Potential History*: *Unlearning Imperialism*, in which she writes that history writing is a tool to alienate our past so that it is not seen as part of the present; and that history writing is an instrument of power wielded in order to exclude. This truth is new to many and therefore difficult to talk about, but Dina El Kaisy Fricemuth insists on exactly that. In their work, they articulate the deeply skewed power relations of history, point to the embedded racism structures that we as Europeans and Danes would rather not acknowledge exist in our culture or our historiography, and make us aware of the need to understand that everyone—including O-Overgaden, as a white, Danish art institution—has work to do when it comes to decolonizing and diversifying our institutional spaces.

No History at All

ISBN: 978-87-990772-9-8
EAN: 9788799077298

Dina El Kaisy Fricemuth
No History at All

Exhibition period: 05.11.2021 – 31.12.2021

O-Overgaden nedan vandet 17, 1414 Copenhagen K,
overgaden.org

Dina El Kai No Histo

